<u>અસ્વીકરણ</u>: સ્થાનિક ભાષામાં અનુવાદિત આ ચુકાદા/હુકમનો હેતુ પક્ષકારોને તેમની ભાષામાં જાણકારી ઉપલબ્ધ કરાવવા માત્રનો છે અને તેનો અન્યથા ઉપયોગ થઈ શકશે નહિ. અન્ય તમામ વ્યવહારિક તેમજ સરકારી ઉદ્દેશો માટે મૂળ અંગ્રેજી ચુકાદો/હુકમ જ પ્રમાણિત અને માન્ય રહેશે.

<u>DISCLAIMER:</u> The translated judgement in vernacular language is meant for the restricted use of the litigant to understand it in his/ her language and may not be used for any other purpose. For all practical and official purposes, the English version of the judgement shall be authentic and shall hold the field for the purpose of execution and implementation.

==========

અમદાવાદ મધ્યે ગુજરાત હાઇકોર્ટ ખાતે– ફોજદારી અપીલ નં ૪૬/૧૯૯૫

==========

૧	શું સ્થાનિક અખબારોના પત્રકારોને ચુકાદો જોવાની મંજૂરી આપવામાં આવી શકે છે?	
૨	પત્રકારને સોંપવામાં આવે કે નહીં?	
૩	શું માનનીય ન્યાયમુર્તીશ્રી ચુકાદાની આખરી નકલ જોવા માંગે છે?	
૪	શું આ કેસમાં ભારતના બંધારણના અર્થઘટન અથવા તે હેઠળ કરવામાં આવેલા કોઈપણ આદેશ અંગે કાયદાના નોંધપાત્ર પ્રશ્નનો સમાવેશ થાય છે?	

==========

ગુજરાત રાજ્ય .....અપિલકર્તા(ઓ) – વિરુદ્ધ –

પટેલ પ્રવિણકુમાર કાશીરામ અને ૨... સામાવાળા(ઓ)/પ્રતિવાદી(ઓ)

==========

ઉપસ્થિતિ: સુશ્રી જીરગા ઝવેરી, એ.પી.પી અપીલકર્તા(ઓ) નં ૧ તરફે

એચ.સી.એલ.એસ કમીટી, વકીલ સામાવાળા(ઓ)/

પ્રતિવાદી(ઓ) નં ૧–૩ તરફે

શ્રી પ્રતીક બી. બારોટ, વકીલ સામાવાળા(ઓ)/પ્રતિવાદી(ઓ) નં ૧–૩ તરફે

==========

કોરમ: માનનીય ન્યાયમુર્તીઓ

શ્રીમતી અભિલાષા કુમારી અને શ્રી બી.એન. કારિયા

<u>૧૫ જાન્યુઆરી, ૨૦૧૮ – સી.એ.વી ચુકાદો</u>

– (દ્વારા: માનનીય ન્યાયમુર્તીશ્રી બી.એન. કારિયા)

૧. આ અપીલ દ્વારા, ગુજરાત રાજ્યએ મહેસાણાના વિદ્વાન એડિશનલ સેશન્સ જજની કોર્ટ દ્વારા ૨૮ સપ્ટેમ્બર ૧૯૯૪ ના સેશન્સ કેસ નં. ૯૩ માં આપેલા ચુકાદાને પડકાર્યો છે, જેમાં, હાલના પ્રતિવાદીઓ/આરોપીઓને ભારતીય દંડ સંહિતાની કલમ ૩૦૨, ૩૦૪ [બી], ૪૯૮એ [ટૂંકમાં આઈપીસી] અને દહેજ <u>પ્રતિબંધ અધિનિયમ, ૧૯૬૧</u> ની કલમ ૩ અને ૪ હેઠળ સજાપાત્ર ગુના માટે ટ્રાયલ કોર્ટે નિર્દોષ જાહેર કર્યા છે .

૨. ટ્રાયલ દરમિયાન અપીલ તરફ દોરી જતી હકીકતો એ છે કે – ફરિયાદી છગનભાઈ વીરચંદદાસ પટેલ, જે ખલીના રહેવાસી છે, તેમને બે પુત્રો અને ત્રણ પુત્રીઓ છે. તેમનો પુત્ર વિષ્ણુ તેમાંથી સૌથી મોટો છે અને પુત્રી રમીલા તેમનાથી નાની છે, કૈલાશબેન રમીલાથી નાની છે અને સવિતા કૈલાશબેનથી નાની છે. જ્યારે, તેમનો પુત્ર અશ્વિન તેમના બધા બાળકોમાં સૌથી નાનો છે. તેમની પુત્રી રમીલાના લગ્ન ગોરાડ ગામમાં મહેન્દ્રકુમાર જેસંગભાઈ પટેલ સાથે થયા હતા. પરંતુ, તેમના એકબીજા સાથે સુમેળભર્યા સંબંધો ન હોવાથી, તેઓએ છૂટાછેડા લીધા હતા. તેમના પુત્ર વિષ્ણુના લગ્ન પણ ત્યાં જ થયા હોવાથી, તેમણે પણ છૂટાછેડા લીધા હતા. બાર મહિના પસાર થયા પછી, તેમની પુત્રી રમીલાના લગ્ન મહેસાણાની ધનલક્ષ્મી સોસાયટીના રહેવાસી પ્રવિણકુમાર પટેલ સાથે કરવાનું

નક્કી કરવામાં આવ્યું હતું અને તેના બદલામાં, પ્રવિણકુમારની બહેન ભીખીબેનના લગ્ન ફરિયાદીના પુત્ર વિષ્ણુ સાથે કરવાનું પણ નક્કી કરવામાં આવ્યું હતું. આમ, આ લગ્નો આવા વિનિમય દ્વારા સંપન્ન થયા હતા. ફરિયાદ નોંધાવ્યાના બે મહિના પહેલા, જ્યારે તેમની પુત્રીના બીજા લગ્ન થયા, ત્યારે તેમને સોનાની ચેઇન આપવામાં આવી હતી, પરંતુ ફરિયાદીના જમાઈ પ્રવિણકુમારે બળજબરીથી તે છીનવી લીધી હતી. ફરિયાદીની પુત્રી રમીલાએ તેમને કહ્યું કે ઉપરોક્ત સોનાની ચેઇન તેના પતિ પ્રવિણકુમારે વેચી દીધી છે. ત્યારબાદ, ફરિયાદીએ તેમની પુત્રીને તેના સાસરિયામાં સુમેળભર્યા રહેવાની સલાહ આપી અને તેણીને પાછી મોકલી દીધી કે તે તેના માટે બીજી સોનાની ચેઇન ખરીદી લેશે. ઘટનાના એક અઠવાડિયા પહેલા એટલે કે ૨૬/૦૯/૧૯૯૩ ના રોજ, રમીલા ફરી ફરિયાદીના ઘરે આવી અને તેના પુત્ર, તેની પત્ની અને તેના ભાઈ ભગવાનદાસની હાજરીમાં કહ્યું કે તેના સાસુ-સસરા અને પતિએ તેણીને તેના માતાપિતા પાસેથી ૨૦,૦૦૦ રૂપિયા લાવવા મોકલ્યા છે જેની તેમને તેમના બીજા ઘર માટે જરૂર છે. તેણીએ વધુમાં જણાવ્યું કે તેણીના સાસરિયાઓ દ્વારા તેણીને સ્પષ્ટપણે કહેવામાં આવ્યું છે કે જ્યાં સુધી તે ઉપરોક્ત રકમ નહીં લાવે ત્યાં સુધી તેઓ તેણીને ઘરમાં પ્રવેશવા દેશે નહીં. ત્યાં હાજર બધાએ તેણીને શાંત પાડી અને આ બાબતે ચર્ચા કરવા માટે તેના સસરા કાશીરામ અથવા સાસુ જોઈતીબેનને મોકલવા કહ્યું. ફરિયાદીના ઘરે ત્રણ દિવસ રહ્યા પછી જ્યારે રમીલાને તેના સાસરિયા ઘરે જવાનું કહેવામાં આવ્યું, ત્યારે

તેણીએ પૈસા વિના ત્યાં જવાનો ઇનકાર કર્યો. તેણીએ કહ્યું કે તેના સાસરા અને પતિ તેને પૈસા વિના શાંતિથી રહેવા દેશે નહીં. પરિણામે ફરિયાદીએ તેણીને કહ્યું કે તે અથવા તેનો ભાઈ બે દિવસમાં આ બાબતે તેના સાસરિયાઓને મળવા આવશે અને તેથી તેણીને તેના સાસરિયા ઘરે જવા માટે સમજાવવામાં આવી. ૩૧–૧૨–૧૯૯૩ ના રોજ સવારે કનેસરા ગામમાં મૃત્યુ થયું હતું, ત્યાં શોક સભા હતી અને ફરિયાદી તેના વિસ્તારના કેટલાક લોકો સાથે તેમાં હાજરી આપવા માટે ત્યાં ગઈ હતી, જેમાં મહેસાણાના લોકો પણ હતા. તેમાંથી એકને ખબર પડી કે અમે ખલી ગામના છીએ, ત્યારે તેણે કહ્યું કે ધનલક્ષ્મી સોસાયટીમાં એક મહિલા, જે ખલી ગામની પણ રહે છે, તેનું પણ બળીને મૃત્યુ થયું છે. આ જાણ્યા પછી, તેઓએ વધુ પૂછપરછ કરી, પરંતુ તેઓએ બીજું કંઈ કહ્યું નહીં.વધુમાં, ફરિયાદી તેને ઓળખતો પણ નથી. તેની પુત્રી રમીલા ધનલક્ષ્મી સોસાયટીમાં રહેતી હોવાથી, ફરિયાદી, તેનો ભાઈ–ભગવાનદાસ, વિષ્ણુભાઈ અને અમ્રતભાઈ શંકરભાઈ એક જીપ ભાડે કરીને ઊંઝા આવ્યા અને તેને મળવા આવ્યા. તે તેના ભત્રીજા કાંતિભાઈ સાથે ધનલક્ષ્મી સોસાયટીમાં બંગલા નંબર ૧૯ B માં ગયો, જ્યાં તેની પુત્રી રહેતી હતી અને જોયું કે ઘણા લોકો આ ઘરની આસપાસ ઉભા હતા અને પોલીસ ઘરની પાછળની બાજુએ તપાસ કરી રહી હતી. જ્યારે તે ઘરમાં ગયો ત્યારે તેની પુત્રીનો મૃતદેહ હોલમાં પડેલો હતો. તેના બધા બાહ્ય કપડાં બળી ગયા હતા; તેણીને આખા શરીરમાં ગંભીર રીતે દાઝી ગયેલી ઈજાઓ થઈ હતી અને તેનું મૃત્યુ થયું હતું. તેથી, તેણે ત્યાં હાજર તેના સસરા કાશીરામ

પ્રભુદાસ, જોઈતીબેન અને જમાઈ પ્રવિણકુમાર કાશીરામને પૂછ્યું અને તેઓએ કહ્યું કે ગઈકાલે રાત્રે કોઈ ઝઘડો થયો હતો; પરિણામે, રમીલાએ આવું પગલું ભર્યું છે. આ કહીને, તેઓએ બીજું કંઈ કહ્યું નહીં. પરંતુ, આસપાસના લોકો પાસેથી સાંભળેલી વાતો દ્વારા તેને ખબર પડી કે રમીલાનું તેના સાસરિયાઓ અને પતિ દ્વારા ગળું દબાવવામાં આવ્યું હતું; સવારે લગભગ ૦૭:૦૦ વાગ્યે તેના પર કેરોસીન છાંટીને તેને આગ લગાવી દેવામાં આવી હતી. વધુમાં, તેને એ હકીકત જાણવા મળી કે ઉપરોક્ત ત્રણ વ્યક્તિઓ આખી રાત રમીલા સાથે ઝઘડો કરતા રહ્યા હતા. તેથી, ફરિયાદીએ મહેસાણા શહેર પોલીસ સ્ટેશનમાં તમામ પ્રતિવાદીઓ [આરોપીઓ] વિરુદ્ધ ફરિયાદ નોંધાવી. ઉપરોક્ત ફરિયાદ નોંધ્યા પછી, આરોપીઓ વિરુદ્ધ ગુનો નોંધવામાં આવ્યો.

3. આ કેસમાં, પોતાનો કેસ સાબિત કરવા માટે, ફરિયાદ પક્ષે ફરિયાદી છગનલાલ વીરચંદભાઈને ફરિયાદી સાક્ષી નંબર ૧ તરીકે એક્ઝ. ૧૩ ખાતે; ભગવાનભાઈ વીરચંદભાઈને એક્ઝ. ૧૫ ખાતે; ભગવાનભાઈ વીરચંદભાઈને એક્ઝ. ૧૬ ખાતે; પટેલ કાંતિલાલ અંબાલાલને એક્ઝ. ૧૭ ખાતે; મનુભાઈ હીરાભાઈ બારોટને એક્ઝ. ૧૭ ખાતે; કનુભાઈ હીરાભાઈને એક્ઝ. ૫૦ ખાતે; વિજયકુમાર રમેશભાઈ રામીને એક્ઝ. ૧૬ ખાતે; મેડિકલ ઓફિસર પી. ૧૭ મણિલાલ અમથાભાઈ પ્રજાપતિને એક્ઝ. ૧૭ ખાતે [જેમણે મૃતકનું પોસ્ટમોર્ટમ કર્યું હતું]; પી. ૮ કનુભાઈ રામશીલાલને એક્ઝ. ૧૬ ખાતે; રામાભાઈ મણિલાલને એક્ઝ. ૯ ખાતે; મહેશગીરીને એક્ઝ. ૧૮ ખાતે; લીલાબેન

રામગીરીને એક્ઝ. ૧૧ ખાતે; પ.પૂ.૧૨ લક્ષ્મણજી રાણાજી એક્ષ. ૩૦ અને ફ.પ.સાહેદ –૧૩ જસુજો રાણા એક્સહ ખાતે. ૪૭.

૪. ફરિયાદ પક્ષ દ્વારા રજૂ કરાયેલા રેકોર્ડ પરના પુરાવા – આંખ અને દસ્તાવેજી બંનેના આધારે, ટ્રાયલ કોર્ટે એવું ઠરાવ્યું હતું કે ફરિયાદ પક્ષ આરોપીના ગુનાઓ માટે તમામ વાજબી શંકાથી આગળ દોષ સાબિત કરી શક્યો નથી; જેમ કે સ્પષ્ટ છે. તે મુજબ, તમામ આરોપીઓને [અહીંના પ્રતિવાદીઓને] નિર્દોષ છોડી દીધા હતા.

૫. ઉપરોક્ત નિર્દોષ છૂટકારોથી નારાજ થઈને, ગુજરાત રાજ્યએ ફોજદારી કાર્યવાહી સંહિતાની કલમ ૩૭૮ હેઠળ હાલની ફોજદારી અપીલ દાખલ કરી છે.

૬. અમે અપીલકર્તા–રાજ્ય તરફથી વિદ્વાન એડિશનલ પબ્લિક પ્રોસિક્યુટર શ્રીમતી જિર્ગા ડી ઝવેરી અને પ્રતિવાદી–મૂળ આરોપી વતી હાજર રહેલા વિદ્વાન એડવોકેટ શ્રી પ્રતીક બી બારોટને સાંભળ્યા છે.

૭. અપીલકર્તા–રાજ્ય વતી હાજર રહેલા વિદ્વાન એપીપી શ્રીમતી જિર્ગા ઝવેરીએ વિદ્વાન સેશન્સ જજના ચુકાદાની કાયદેસરતા પર પ્રશ્ન ઉઠાવ્યો હતો જેમાં વિનંતી કરવામાં આવી હતી કે મૃતક તે આરોપી નં. ૧ ની પત્ની હતી, કારણ કે તે વિવાદમાં નથી, જે સંજોગો ટ્રાયલ કોર્ટને અનુકૂળ હતા, એટલે કે, મૃતક અને પ્રતિવાદીઓ સાથે રહેતા હતા અને છેલ્લે સાથે જોયા હતા;

[b] તે પ્રતિવાદીઓનું વાજબી સમજૂતી આપવાનું હતું કે તેણીનું મૃત્યુ કેવી રીતે થયું, કારણ કે તેઓ એક સામાન્ય ઘરમાં રહેતા હતા.

૮. વધુમાં એવી રજૂઆત કરવામાં આવે છે કે ફરિયાદ પક્ષે આરોપીઓ સામે શંકાની બહાર પોતાનો કેસ સ્પષ્ટપણે સાબિત કર્યો છે. જો કે, વિદ્વાન ટ્રાયલ જજે મુખ્ય સાક્ષીઓની જુબાની પર વિશ્વાસ ન કરીને ભૂલ કરી છે. મૃતક રમીલાબેન પાસેથી પ્રતિવાદીઓ દ્વારા દહેજની માંગ કરવામાં આવી હતી; ખાસ કરીને ફરિયાદી પાસેથી નવું ઘર ખરીદવા માટે રૂ. ૨૦,૦૦૦/– ની માંગણી કરવામાં આવી હતી. ઘટનાની આગલી રાત્રે તેણીએ પ્રતિવાદીઓ દ્વારા કરવામાં આવેલી માંગણી પૂર્ણ ન કરી હોવાથી, તેઓએ તેણીને ઝઘડો કરાવ્યો અને આગલી તારીખે, વહેલી સવારે, આ ઘટના પ્રતિવાદીઓના ઘરે બની. ફરિયાદ પક્ષના સાક્ષીઓ, ખાસ કરીને મૃતકના પિતા તેમજ અન્ય સંબંધીઓ દ્વારા આ વાતને સમર્થન આપવામાં આવ્યું હતું, જોકે, વિદ્વાન ટ્રાયલ કોર્ટે ફરિયાદ પક્ષના સાક્ષીઓની જુબાની પર વિશ્વાસ ન કરીને ગંભીર ભૂલ કરી છે.

૯. વધુમાં એવી રજૂઆત કરવામાં આવી છે કે ઘટના પહેલા, પ્રતિવાદીઓએ મૃતક સાથે ઝઘડો કર્યો હતો અને આ હકીકતને ફરિયાદ પક્ષના બે સાક્ષીઓ દ્વારા સમર્થન આપવામાં આવ્યું હતું. તબીબી પુરાવા પણ પોસ્ટમોર્ટમ કરનાર ડૉક્ટરની તપાસ કરીને ફરિયાદ પક્ષના કેસને સમર્થન આપે છે. ગુનાના સ્થળના ફરિયાદ પક્ષના સાક્ષીઓએ પણ ફરિયાદ પક્ષને ટેકો આપ્યો છે, જોકે, વિદ્વાન ટ્રાયલ જજે પંચ સાક્ષીઓની જુબાની પર વિશ્વાસ ન કરીને ગંભીર ભૂલ કરી છે.

મૃતકના પરિવારના સભ્યોને ઘટના બની હોવાની તાત્કાલિક જાણ કરવામાં આવી ન હતી. ઘટના પછી, આરોપીએ ક્યારેય રૂમનું તાળું તોડવાનો પ્રયાસ કર્યો ન હતો કે મૃતક રમીલાબેનને બચાવવાનો પ્રયાસ પણ કર્યો ન હતો. તપાસ અધિકારીએ ફરિયાદ પક્ષના સાક્ષીઓના નિવેદનો સાબિત કરીને ફરિયાદ પક્ષને સમર્થન આપ્યું હતું, જેઓ વિરોધી બની ગયા હતા.

૧૦. તપાસ અધિકારી દ્વારા ફ.પ.સાહેદ –૧૦ મહેશગીરી અને ફ.પ.સાહેદ ૧૧ લીલાબેન રામગીરી અને અન્ય સાક્ષીઓની જુબાની નોંધવામાં આવી હતી અને તેમની જુબાનીમાં, તેમણે નીચેની કોર્ટ સમક્ષ તેમના નિવેદનો સાબિત કર્યા હતા. કે, પ્રતિવાદી–આરોપીઓ દ્વારા કરવામાં આવેલી દહેજની માંગણીને કારણે, મૃતક રમીલાબેનને બળી જવાથી ઈજાઓ થઈ હતી અને ફરિયાદ પક્ષે IPC કલમ ૩૦૪B હેઠળ પોતાનો કેસ સફળતાપૂર્વક સાબિત કર્યો છે, અને તેથી, ટ્રાયલ કોર્ટ દ્વારા પ્રતિવાદીઓને નિર્દોષ જાહેર કરવાના આદેશમાં આ કોર્ટ દ્વારા હસ્તક્ષેપ જરૂરી છે. તેથી, વિદ્વાન એપીપી શ્રી ઝવેરી દ્વારા વિનંતી કરવામાં આવી હતી કે ૧૯૯૪ ના સેશન્સ કેસ નં. ૯૩ માં મહેસાણાના વિદ્વાન એડિશનલ સેશન્સ જજ દ્વારા આપવામાં આવેલા વિવાદિત ચુકાદાને રદ કરવામાં આવે અને રદ કરવામાં આવે.

૧૧. તેનાથી વિપરીત, પ્રતિવાદીઓ વતી હાજર રહેલા વિદ્વાન વકીલ શ્રી પ્રતીક બારોટે વિદ્વાન ટ્રાયલ કોર્ટ દ્વારા આપવામાં આવેલા ચુકાદા અને તારણોને સમર્થન આપ્યું હતું જેમાં વિનંતી કરવામાં આવી હતી કે મૃતકના મૃત્યુનું કારણ

ગળું દબાવવાથી થયું હોવાનું કહી શકાય નહીં. કે, ટ્રાયલ કોર્ટ દ્વારા જે સંજોગોવશાત્ પુરાવા પર આધાર રાખવામાં આવ્યો છે તે પ્રતિવાદીઓના અપરાધ પર પહોચવા માટે સાંકળમાં સંપૂર્ણ કડી બનાવે છે તેવું કહી શકાય નહીં. કે, મૃતકના કાકા એટલે કે, ફ.પ.સાહેદ –૨ ની જુબાની મૃતકના પિતાના નિવેદનની સંપૂર્ણપણે વિરુદ્ધ છે. કે, તાત્કાલિક કેસમાં, મૃતકના પિતા ફરિયાદ પક્ષ તરફથી ફક્ત એક મહત્વપૂર્ણ સાક્ષી છે. કે, ફ.પ.સાહેદ –૩ પટેલ કાંતિલાલ અંબાલાલે તેમના તપાસ–ઇન–ચીફમાં જણાવ્યું છે કે મૃતક પાસેથી રૂ. ૨૦,૦૦૦/= ની માંગણી કરવામાં આવી હતી, જ્યારે ઉલટતપાસમાં તેઓ સ્વીકારે છે કે આ પાસા પર કોઈ વાત થઈ નથી અને તેથી, ફરિયાદ પક્ષનો આખો કેસ નાશ પામે છે. જોકે આ સાક્ષી ફરિયાદીને ટેકો આપે છે, દહેજ તરીકે રૂ. ૨૦,૦૦૦/= ની માંગણીના પાસા પર પોલીસ સમક્ષના તેમના નિવેદનથી વિપરીત. તે, ફક્ત ક્રૂરતા અથવા ઉત્પીડન; જો કોઈ હોય તો, કલમ ૩૦૪B IPC ની જોગવાઈને આકર્ષવા માટે પૂરતું નથી. કે, કલમ ૩૦૨ IPC હેઠળ કોઈ મજબૂત પુરાવા ફરિયાદ પક્ષ દ્વારા રજૂ કરવામાં આવ્યા ન હતા. કે, ફરિયાદ પક્ષ સ્પષ્ટપણે હત્યાકાંડ સ્થાપિત કરવામાં નિષ્ફળ ગયો છે જે કલમ ૩૦૨ IPC હેઠળ આરોપીને દોષિત ઠેરવવા માટે પ્રાથમિક, જો એકાંત આધાર ન હોય તો. કે, ફરિયાદ પક્ષ પાસે કોઈ તબીબી પુરાવા ઉપલબ્ધ નથી અને કોર્ટ સમક્ષ તપાસ કરાયેલા કોઈપણ ફરિયાદ પક્ષના સાક્ષીઓને એક પણ પ્રશ્ન પૂછવામાં આવ્યો ન હતો કે શું તે હત્યાકાંડ હતો. વધુમાં દલીલ કરવામાં

આવે છે કે તે પહેલું અને મુખ્ય પાસું છે જે ફરિયાદ પક્ષ દ્વારા સાબિત કરવું જરૂરી હતું. આ મુદ્દા પર, પ્રતિવાદીઓના વકીલે માધો સિંહ વિરુદ્ધ રાજસ્થાન રાજ્ય, [૨૦૧૦] ૧૫ SCC ૫૮૮ કેસમાં સર્વોચ્ચ અદાલતના નિર્ણય પર આધાર રાખ્યો.

૧૨. પ્રતિવાદીઓ તરફથી વિદ્વાન વકીલે વધુમાં દલીલ કરી હતી કે ફરિયાદ પક્ષ દ્વારા કરવામાં આવેલા દહેજની માંગણીને ફરિયાદ પક્ષના સાક્ષીઓ દ્વારા સંપૂર્ણ રીતે સમર્થન આપવામાં આવ્યું નથી. તે મૃતક દ્વારા આત્મહત્યાનો કેસ હોઈ શકે છે, પરંતુ પ્રતિવાદીઓ દ્વારા કરવામાં આવેલી દહેજની માંગણીને કારણે નહીં. તે, ટ્રાયલ કોર્ટ દ્વારા એક્ઝ. ૮ દ્વારા ઘડવામાં આવેલ આરોપ ફરિયાદ પક્ષ દ્વારા ક્યારેય સાબિત થયો ન હતો. વધુમાં એવી રજૂઆત કરવામાં આવી છે કે પુરાવા અધિનિયમની કલમ ૧૦૬ એવા કિસ્સામાં અમલમાં આવશે જ્યાં મૃત્યુ એક સામાન્ય ઘરમાં થયું હોય અને આરોપીઓ સામે અનુમાન લગાવી શકાય. જોકે, તે એક મજબૂત સંજોગો તરીકે ગણી શકાય, પરંતુ મૃતક પર હિંસાના કોઈ પુરાવાની ગેરહાજરીમાં જ તેને નિર્ણાયક પુરાવા તરીકે ગણી શકાય નહીં. આ મુદ્દા પર, પ્રતિવાદીઓ તરફથી વિદ્વાન વકીલ શ્રી બારોટે સુબ્રમણ્યમ વિરુદ્ધ તમિલનાડુ રાજ્ય અને અન્ય રાજ્યના કેસમાં સર્વોચ્ચ અદાલતના નિર્ણય પર મજબૂત આધાર રાખ્યો છે, જે [૨૦૦૯] ૧૪ SCC ૪૧૫ માં અહેવાલ છે.

૧૩. પ્રતિવાદીઓ તરફથી વિદ્વાન વકીલે આ કોર્ટનું ધ્યાન મૃતક રમીલાબેનના શરીર પર હિંસાના કોઈ નિશાન ન હોવાના પાસા પર બીજી એક વાસ્તવિક ખામી

તરફ દોર્યું; તેના ગળા પર ગળું દબાવવાના નિશાન પણ નહોતા. રૂમ અંદરથી બંધ હોવાથી બહારથી રૂમમાં પ્રવેશ કરવો શક્ય નહોતો. પ્રાથમિક તપાસ સીઆરપીસીની કલમ ૧૭૪ હેઠળ આકસ્મિક મૃત્યુ તરીકે કરવામાં આવી હતી, કારણ કે ફરિયાદ પક્ષ દ્વારા દહેજ મૃત્યુ ક્યારેય સાબિત થયું ન હતું. ઉપરોક્ત દલીલના સમર્થનમાં, પ્રતિવાદીઓ તરફથી વિદ્વાન વકીલે ૨૦૧૬ SAR [ક્રિમિનલ] પ૭૭ માં નોંધાયેલા બિમલા દેવી વિરુદ્ધ રાજેશ સિંહ અને અનઆર. કેસમાં સર્વોચ્ચ અદાલતના નિર્ણયનો ઉલ્લેખ કર્યો.

૧૪. પ્રતિવાદીઓ વતી હાજર રહેલા વિદ્વાન એડવોકેટ શ્રી પ્રતીક બારોટે પોતાની દલીલો પૂર્ણ કરતા આ કોર્ટને વિનંતી કરી કે તેઓ હાલની અપીલ રદ કરે કારણ કે ફરિયાદ પક્ષ આરોપીનો દોષ શંકાની બહાર સાબિત કરવામાં સંપૂર્ણપણે નિષ્ફળ ગયો છે.

૧૫. સંબંધિત પક્ષો વતી કરવામાં આવેલી રજૂઆતોને કાળજીપૂર્વક ધ્યાનમાં લીધા પછી, એવું લાગે છે કે એક બાજુ, ફરિયાદ પક્ષે મૃતક રમીલાબેનનું ગળું દબાવીને અને તેમના શરીર પર કેરોસીન છાંટીને હત્યા કરવાનો આરોપ લગાવવાનો પ્રયાસ કર્યો છે અને બીજી બાજુ, ફરિયાદ પક્ષનો કેસ છે કે પીડિતા પાસેથી આરોપીઓ દ્વારા દહેજની માંગ કરવામાં આવી હતી, અને તેણીના મૃત્યુ પહેલાં તેણી પર શારીરિક અને માનસિક ક્રૂરતા આચરવામાં આવી હતી, અને તેથી, આરોપીઓએ દહેજ પ્રતિબંધક કાયદાની કલમ ૩૦૪બી, ૪૯૮એ

આઈપીસી કલમ ૩ અને ૪ હેઠળ સજાપાત્ર ગુનો કર્યો છે, કારણ કે ગુનો મૃતક રમીલાબેનના લગ્નના સાત વર્ષના સમયગાળામાં કરવામાં આવ્યો હતો.

૧૬. કલમ ૩૦૨ આઈપીસી હેઠળ સજાપાત્ર ગુના માટે પ્રતિવાદી–આરોપીઓને દોષિત ઠેરવવા માટે, પ્રથમ અને મુખ્ય પાસું એ છે કે ફરિયાદ પક્ષ દ્વારા આત્મઘાતી મૃત્યુ સાબિત કરવામાં આવે. રેકોર્ડ પર ઉપલબ્ધ પુરાવા મૃતક–રમિલાબેનના આત્મઘાતી મૃત્યુને સાબિત કરવા માટે ઓછા પડે છે.

૧૭. મૃતકના પિતા, ફ.પ.સાહેદ –૧ ચનાલાલ વીરચંદભાઈના જણાવ્યા મુજબ, તેમની પુત્રી રમીલાના લગ્ન લગભગ દોઢ વર્ષ પહેલા પ્રવિણકુમાર સાથે થયા હતા. શરૂઆતમાં, તેમના સંબંધો સારા હતા, પરંતુ ત્યારબાદ, તેણે ફરિયાદીની પુત્રીને માર મારવાનું અને હેરાન કરવાનું શરૂ કર્યું. તેણે રમીલાની સોનાની ચેઈન વેચી દીધી. જ્યારે રમીલાને તેના મોટા ભાઈના સામાજિક કાર્યક્રમમાં હાજરી આપવા માટે તેના માતાપિતાના ઘરે લાવવામાં આવી, ત્યારે તેણે કહ્યું કે તેના પતિ – પ્રવિણકુમાર અને તેના સાસરિયાઓએ રૂ. ૨૦,૦૦૦/= ની માંગણી કરી છે. તે સમયે, તેણીને તેના સાસરિયાના ઘરે પાછી મોકલી દેવામાં આવી હતી.

૧૮. આ સાક્ષીએ એમ પણ કહ્યું છે કે જ્યારે તે કનેસરા ખાતે એક શોક સભામાં હાજરી આપવા ગયો હતો ત્યારે તેને આ ઘટનાની જાણ થઈ. ઘટનાની જાણ થતાં, તે આરોપીના ઘરે આવ્યો અને જોયું કે તેની પુત્રીને બાળી નાખવામાં આવી હતી. તેને પડોશીઓ દ્વારા ખબર પડી કે જ્યારે તેની પુત્રી સ્નાન કરવા ગઈ ત્યારે તેનું ગળું દબાવવામાં આવ્યું હતું. ત્યારબાદ, તેને ઘરના પાછળના રૂમમાં લઈ

જવામાં આવી હતી જ્યાં તેના પર કેરોસીન છાંટીને તેને જીવતી સળગાવી દેવામાં આવી હતી. તેની જુબાનીને અન્ય કોઈ સ્વતંત્ર સાક્ષી દ્વારા સમર્થન મળ્યું નથી કે તબીબી પુરાવાઓથી પણ સમર્થન મળતું નથી.

૧૯. હવે, ફરિયાદીના ભાઈ અને મૃતક રમીલાબેનના કાકા, ફ.પ.સાહેદ –૨– ભગવાનદાસ વિરચંદ મુજબ, રમીલાના લગ્ન આરોપીનં. ૧ પ્રવિણકુમાર સાથે થયા હતા, જેમણે તેમના લગ્નના લગભગ ૩–૪ મહિના પછી તેમની સોનાની ચેઈન વેચી દીધી હતી. જ્યારે રમીલાએ તેમને આ ઘટના વિશે જાણ કરી, ત્યારે તેના પિતાએ તેમને સાંત્વના આપી અને કહ્યું કે તેઓ તેમના માટે નવી સોનાની ચેઈન ખરીદી લાવશે. ત્યારબાદ, રમીલાબેનના સાસરિયાઓએ તેણીને તેના માતાપિતા પાસેથી રૂ. ૨૦,૦૦૦/= લાવવા કહ્યું. જ્યારે રમીલાબેનએ આ વાત તેના પિતાને કહી, ત્યારે સમજાવટ પછી તેણીને તેના સાસરિયાના ઘરે પાછી મોકલી દેવામાં આવી, અને ત્યારબાદ, આ સાક્ષીને સમાચાર મળ્યા કે રમીલાબેનને સળગાવી દેવામાં આવી છે. તેમની જુબાનીમાંથી ક્યાંય એવું જાણવા મળતું નથી કે આરોપીઓએ રમીલાબેનનું ગળું દબાવીને હત્યા કરી છે અને તેના પર કેરોસીન છાંટીને તેને જીવતી સળગાવી દીધી છે.

૨૦. અને જ્યારે, ફ.પ.સાહેદ–૩ કાંતિભાઈ અંબારામે તેમના નિવેદનમાં જણાવ્યું છે કે રમીલાબેનનું લગ્નજીવન સુખી નહોતું, કારણ કે આરોપીઓ તેમને હેરાન કરતા હતા. તેમણે તેમની પાસેથી ૨૦,૦૦૦ રૂપિયાની માંગણી પણ કરી હતી અને જ્યારે તેણીએ તેના પિતાને આ વાતની જાણ કરી, ત્યારે તેમણે સમજાવટ

પછી તેણીને તેના ઘરે પાછી મોકલી દીધી અને ત્યારબાદ, તેમને સમાચાર મળ્યા કે રમીલાબેન બળી ગઈ છે. જ્યારે આ સાક્ષી રમીલાના લગ્નસ્થળે ગયો, ત્યારે તેમણે જોયું કે રમીલા બળી ગયેલી હાલતમાં પડી હતી. આ સાક્ષીએ એવું કોઈ પણ જુબાની આપી નથી કે આરોપીઓમાંથી કોઈએ રમીલાબેનનું ગળું દબાવીને કેરોસીન છાંટીને તેને સળગાવી દીધી છે. મૃતદેહના ઇન્ક્વેસ્ટ પંચનામાના પંચ સાક્ષી તરીકે ફ.પ.સાહેદ –૪ મનુભબાઈ હરિભાઈ બારોટ છે અને ફ.પ.સાહેદ –૫ કનુભાઈ હરિભાઈ ઘટના સ્થળના પંચનામાના પંચ છે, અને જ્યારે, ફ.પ.સાહેદ –૬ વિજયકુમાર રમેશભાઈ રામી જમીના પંચનામાના પંચ છે, જે બળી ગયેલા કપડાં, કેરોસીનનો કાર્બોય વગેરે એકત્રિત કરતી વખતે કાઢવામાં આવ્યો હતો.

૨૧. સાક્ષી પેટીમાં ફ.પ.સાહેદ –૭ તરીકે દાખલ થયેલા મેડિકલ ઓફિસર– મણિલાલ અમથાભાઈ પ્રજાપતિના નિવેદનનું વિશ્લેષણ કરતાં, એવું લાગે છે કે તેમણે મૃતક રમીલાબેનનું પોસ્ટમોર્ટમ કર્યું હતું અને તેમના શરીર પર બીજા અને ત્રીજા ડિગ્રીના દાઝી ગયેલા ઘા જોયા હતા; બંને પગની એડી અને અંગૂઠા, બંને હાથની આંગળીઓ અને આંગળીઓ સિવાય. તેમના શરીર પર કોઈ આંતરિક ઈજાઓ મળી નથી. આ દર્શાવે છે કે રમીલાબેનનું મૃત્યુ તેમને લાગેલા દાઝી ગયેલા ઘાથી થયું હતું, પરંતુ તે સાબિત થતું નથી કે તેમનું ગળું દબાવવામાં આવ્યું હતું અને તેમને આગ લગાડવા માટે તેમના પર કેરોસીન છાંટવામાં આવ્યું હતું.

૨૨. ફ.પ.સાહેદ –૮ કનુભાઈ રામસીલાલની જુબાનીનું વિશ્લેષણ કરતાં, આ સાક્ષીએ જણાવ્યું છે કે ઘટનાના દિવસે જ્યારે તે પોતાના ઘરમાં સૂતો હતો, ત્યારે તેણે આરોપીઓના ઘરમાંથી અવાજો સાંભળ્યા હતા, જેઓ પ્રવિણકુમારની પત્ની સાથે ઝઘડો કરવા માટે મજબૂર હતા અને તેથી, તેણે તેમને સમજાવ્યા હતા અને રમીલાબેનને મહેશભાઈના ઘરે સુવડાવી હતી. આ સાક્ષીના પુરાવા મુજબ, એ સાબિત થતું નથી કે આરોપીઓએ રમીલાનું ગળું દબાવીને હત્યા કરી હતી અને તેના પર કેરોસીન છાંટીને તેને આગ લગાવીને તેનું મૃત્યુ કર્યું હતું.

૨૩. ફ.પ.સાહેદ –૯ રામાભાઈ મણિલાલ, ફ.પ.સાહેદ –૧૦ મહેશગીરી કાંતિગીરી અને ફ.પ.સાહેદ –૧૧ લીલાબેન રામગીરીએ તેમના સંબંધિત જુબાનીમાં ફરિયાદ પક્ષના કેસને સમર્થન આપ્યું નથી, અને તેથી, તેમને વિરોધી સાક્ષી જાહેર કરવામાં આવ્યા છે. તેથી, ફરિયાદ પક્ષ સ્પષ્ટપણે સાબિત કરવામાં નિષ્ફળ ગયો છે કે તે હત્યાનો કેસ હતો.

૨૪. હવે, પ્રશ્ન એ રહે છે કે શું પ્રતિવાદીઓ–આરોપીઓ દ્વારા દહેજની માંગણીને કારણે, મૃતકે IPC ની કલમ ૩૦૪B ને આકર્ષિત કરવા માટે તેના લગ્નના સાત વર્ષના સમયગાળામાં પોતાનું જીવન સમાપ્ત કરવા માટે આત્યંતિક પગલું ભર્યું હતું –

૨૫. આગળ વધતા પહેલા, સૌ પ્રથમ એ હકીકતની નોંધ લેવી યોગ્ય રહેશે કે અહીં એક કેસ છે જે સ્વીકાર્ય રીતે અકુદરતી મૃત્યુનો છે અને મૃત્યુ મૃતકના લગ્નના સાત વર્ષની અંદર થયું છે. તેથી, ફરિયાદ પક્ષ અને બચાવ પક્ષની દલીલ

પર વિચાર કરતા પહેલા, કલમ ૩૦૪બી ની સંબંધિત જોગવાઈઓ કાઢવા ઇચ્છનીય છે, જે દહેજ મૃત્યુથી સંબંધિત છે:

"૩૦૪ – બી. દહેજ મૃત્યુ.–

(૧) જ્યાં કોઈ સ્ત્રીનું મૃત્યુ તેના લગ્નના સાત વર્ષની અંદર કોઈ બળી જવાથી અથવા શારીરિક ઈજાથી થાય છે અથવા સામાન્ય સંજોગો કરતાં અલગ રીતે થાય છે અને એવું દર્શાવવામાં આવે છે કે તેના મૃત્યુના થોડા સમય પહેલા તેના પતિ અથવા તેના પતિના કોઈ સંબંધી દ્વારા દહેજની માંગણી માટે અથવા તેના સંબંધમાં ક્રૂરતા અથવા પજવણી કરવામાં આવી હતી, તો આવા મૃત્યુને 'દહેજ મૃત્યુ' કહેવામાં આવશે, અને આવા પતિ અથવા સંબંધીએ તેણીના મૃત્યુનું કારણ બન્યું હોવાનું માનવામાં આવશે. સમજૂતી.–આ પેટા–કલમના હેતુ માટે, 'દહેજ' નો અર્થ દહેજ પ્રતિબંધ અધિનિયમ, ૧૯૬૧ (૧૯૬૧ ના ૨૮) ની કલમ જેવો જ થશે.

(૨) જે કોઈ દહેજ મૃત્યુનું કારણ બને છે તેને સાત વર્ષથી ઓછી નહીં પરંતુ આજીવન કેદ સુધીની સજા થશે." ઉપરોક્ત જોગવાઈ ૧૯૮૬ના અધિનિયમ ૪૩ દ્વારા દાખલ કરવામાં આવી હતી અને ૧૯.૧૧.૧૯૮૬ થી અમલમાં આવી હતી. ઉપરોક્ત જોગવાઈ લાગુ પડવા અંગે કોઈ વિવાદ નથી કારણ કે લગ્ન અને મૃત્યુ અનુક્રમે ૧૯૯૪ અને ૧૯૯૬ માં થયા હતા."

૨૬. કલમ ૩૦૪બી આઈપીસી હેઠળ સજાપાત્ર ગુના માટે આરોપીને દોષિત ઠેરવવા માટે, નીચેની આવશ્યકતાઓ પૂર્ણ કરવી આવશ્યક છે:

[a] સ્ત્રીનું મૃત્યુ બળી જવાથી, શારીરિક ઈજાથી અથવા સામાન્ય સંજોગો સિવાય અન્ય કોઈ કારણસર થયું હોવું જોઈએ;

[b] આવું મૃત્યુ તેના લગ્નના સાત વર્ષની અંદર થયું હોવું જોઈએ;

[c] મૃત્યુ પહેલાં, સ્ત્રીને તેના પતિ અથવા તેના પતિના કોઈ સંબંધી દ્વારા ક્રૂરતા અથવા પજવણીનો ભોગ બનવું જોઈએ;

[d] આવી ક્રૂરતા અથવા પજવણી દહેજની માંગણી માટે અથવા તેના સંબંધમાં હોવી જોઈએ.

૨૭. જ્યારે ઉપરોક્ત ઘટકો વિશ્વસનીય અને સ્વીકાર્ય પુરાવા દ્વારા સ્થાપિત થાય છે, ત્યારે આવા મૃત્યુને દહેજ મૃત્યુ કહેવામાં આવશે અને આવા પતિ અથવા તેના સંબંધીઓએ તેણીના મૃત્યુનું કારણ બન્યું હોવાનું માનવામાં આવશે. જો ઉપરોક્ત ઘટકો ખાસ જોગવાઈને ધ્યાનમાં રાખીને આકર્ષાય છે, તો કોર્ટ ધારણા કરશે અને તે સાબિત થયેલી હકીકત રેકોર્ડ કરશે, સિવાય કે આરોપી દ્વારા તેને ખોટો સાબિત કરવામાં આવે. જો કે, આરોપી માટે આવા નિર્ણાયક અનુમાનને ખોટો સાબિત કરવા માટે આવા પુરાવા ઉમેરવાનું ખુલ્લું છે કારણ કે આવું કરવાનો બોજ તેના પર સ્પષ્ટપણે છે અને તે ફરિયાદ પક્ષના સાક્ષીઓની ઉલટતપાસ દ્વારા જવાબ મેળવીને અથવા બચાવ પક્ષ તરફથી પુરાવા રજૂ કરીને આવા બોજને દૂર કરી શકે છે.

૨૮. પુરાવા અધિનિયમ, ૧૮૭૨ ની કલમ ૧૧૩ B દહેજ મૃત્યુ અંગેની ધારણા વિશે વાત કરે છે જે નીચે મુજબ વાંચે છે:

"૧૧૩–બી. દહેજ મૃત્યુ અંગેની ધારણા. – જ્યારે પ્રશ્ન એ હોય કે શું કોઈ વ્યક્તિએ સ્ત્રીનું દહેજ મૃત્યુ કર્યું છે અને એવું દર્શાવવામાં આવે છે કે તેના મૃત્યુ પહેલાં જ આવી સ્ત્રીને દહેજની માંગણી માટે અથવા તેના સંબંધમાં આવા વ્યક્તિ દ્વારા ક્રૂરતા અથવા પજવણીનો ભોગ બનાવવામાં આવી છે, તો કોર્ટ એવું માની લેશે કે આવી વ્યક્તિએ દહેજ મૃત્યુનું કારણ બન્યું છે.

સમજૂતી.–આ કલમના હેતુઓ માટે, 'દહેજ મૃત્યુ' નો અર્થ ભારતીય દંડ સંહિતા (૧૮૬૦ નો ૪૫) ની કલમ ૩૦૪ B માં જેવો જ થશે."

૨૯. જેમ અગાઉ કહ્યું હતું તેમ, કલમ ૩૦૪બી આઈપીસી હેઠળ ફરિયાદ પક્ષ એ પુરાવાના ભારણમાંથી છટકી શકતો નથી કે ઉત્પીડન અથવા ક્રૂરતા દહેજની માંગ સાથે સંબંધિત હતી અને તે "તેણીના મૃત્યુ પહેલા" કરવામાં આવી હતી. ઉપરોક્ત કલમના ખુલાસાને ધ્યાનમાં રાખીને, "દહેજ" શબ્દને દહેજ પ્રતિબંધ અધિનિયમ, ૧૯૬૧ ની કલમ ૨ માં વ્યાખ્યાયિત કર્યા મુજબ સમજવો જોઈએ જે નીચે મુજબ વાંચે છે:–

"૨. 'દહેજ' ની વ્યાખ્યા. – આ કાયદામાં, 'દહેજ' નો અર્થ પ્રત્યક્ષ કે પરોક્ષ રીતે આપવામાં આવેલ અથવા આપવા માટે સંમત થયેલી કોઈપણ મિલકત અથવા મૂલ્યવાન જામીનગીરી થાય છે –

(a) લગ્નના એક પક્ષ દ્વારા લગ્નના બીજા પક્ષ સાથે; અથવા

(b) લગ્નના કોઈપણ પક્ષના માતાપિતા દ્વારા અથવા અન્ય કોઈપણ વ્યક્તિ દ્વારા, લગ્નના કોઈપણ પક્ષને અથવા અન્ય કોઈપણ વ્યક્તિને, લગ્ન સમયે અથવા તે પહેલાં અથવા લગ્ન પછી કોઈપણ સમયે, ઉપરોક્ત પક્ષોના લગ્નના સંબંધમાં, પરંતુ મુસ્લિમ અંગત કાયદો (શરિયત) લાગુ પડે તેવા વ્યક્તિઓના કિસ્સામાં દહેજ અથવા મહરનો સમાવેશ થતો નથી.

૩૦. કલમ ૩૦૪બી ની જોગવાઈઓને આકર્ષિત કરવા માટે, ગુનાના મુખ્ય ઘટકોમાંનું એક જે સ્થાપિત કરવું જરૂરી છે તે એ છે કે "તેણીના મૃત્યુ પહેલા તરત જ" તેણીને "દહેજની માંગણી માટે અથવા તેના સંબંધમાં" ક્રૂરતા અથવા ઉત્પીડનનો ભોગ બનાવવામાં આવ્યું હતું. કલમ ૩૦૪બી આઈપીસી અને પુરાવા અધિનિયમની કલમ ૧૧૩બીમાં વપરાયેલ "તેણીના મૃત્યુ પહેલા તરત જ" શબ્દ નિકટતા પરીક્ષણના વિચાર સાથે હાજર છે. હકીકતમાં, અપીલકર્તાઓ વતી હાજર રહેલા વિદ્વાન વરિષ્ઠ વકીલે રજૂઆત કરી હતી કે દહેજની માંગણી અને ઉત્પીડન માટે કોઈ નિકટતા નથી. ઉપરોક્ત દાવા અંગે, અમે ફરિયાદ પક્ષ દ્વારા રજૂ કરાયેલા પુરાવાઓને ધ્યાનમાં લેતી વખતે આ વાતની નોંધ લઈશું. જોકે

વપરાયેલી ભાષા "તેણીના મૃત્યુ પહેલા તરત જ" છે, તેમ છતાં કોઈ ચોક્કસ સમયગાળો ઘડવામાં આવ્યો નથી અને બંને કાયદાઓમાં "તેણીના મૃત્યુ પહેલા તરત જ" શબ્દ વ્યાખ્યાયિત કરવામાં આવ્યો નથી. તદનુસાર, "તેણીના મૃત્યુ પહેલા તરત જ" શબ્દમાં કયા સમયગાળાનો સમાવેશ થઈ શકે છે તે દરેક કેસના તથ્યો અને સંજોગોના આધારે કોર્ટ દ્વારા નક્કી કરવામાં આવશે. જોકે, ઉપરોક્ત અભિવ્યક્તિ સામાન્ય રીતે સૂચવે છે કે સંબંધિત ક્રૂરતા અથવા ઉત્પીડન અને પ્રશ્નમાં મૃત્યુ વચ્ચેનો અંતરાલ વધુ ન હોવો જોઈએ. બીજા શબ્દોમાં કહીએ તો, દહેજની માંગ પર આધારિત ક્રૂરતાની અસર અને સંબંધિત મૃત્યુ વચ્ચે નજીકની અને જીવંત કડી હોવી જોઈએ. જો ક્રૂરતાની કથિત ઘટના સમય જતાં દૂરની હોય અને સંબંધિત સ્ત્રીના માનસિક સંતુલનને ખલેલ પહોંચાડે નહીં તેટલો જૂનો બની ગયો હોય, તો તેનું કોઈ પરિણામ નહીં આવે.

૩૧. આ સિદ્ધાંતોને ધ્યાનમાં રાખીને, ચાલો આપણે ફરિયાદ પક્ષ દ્વારા રજૂ કરાયેલા પુરાવાઓનું વિશ્લેષણ કરીએ. રમીલાબેન [મૃતક થયા પછી] ના લગ્ન પ્રવિણકુમાર [આરોપી ૧] સાથે થયા હતા. લગ્નના સાત વર્ષમાં, રમીલાનું મૃત્યુ ૩૧ ડિસેમ્બર ૧૯૯૩ ના રોજ તેના લગ્નસ્થળમાં બળી જવાથી થયું હતું. ફરિયાદીના પિતાએ આરોપીઓ વિરુદ્ધ ફરિયાદ નોંધાવી હતી કે ઘટનાના બે મહિના પહેલા, જ્યારે તેમની પુત્રી રમીલાબેન તેમના મોટા ભાઈના ઘરે એક સામાજિક કાર્યક્રમમાં હાજરી આપવા માટે તેમની પાસે ગઈ હતી, ત્યારે તેણીએ કહ્યું હતું કે તેના પતિએ સોનાની ચેઈન વેચી દીધી છે, જેના પર ફરિયાદીએ

તેણીને સાંત્વના આપી હતી કે તેઓ તેના માટે નવી સોનાની ચેઈન ખરીદશે અને તેથી તેણીને શાંતિથી રહેવાની સલાહ આપીને તેના લગ્નસ્થળમાં પાછી મોકલી દેવામાં આવી હતી. જોકે, ઘટનાના લગભગ બે અઠવાડિયા પહેલા, ફરિયાદીની પુત્રી તેના માતાપિતાના ઘરે ગઈ હતી, તે સમયે પણ, તેણીએ તેના ભાઈ, ફરિયાદીની પત્ની અને ભાઈ ભગવાનદાસની હાજરીમાં જણાવ્યું હતું કે રૂ. આરોપીઓ દ્વારા ૨૦,૦૦૦/= રૂપિયાની ઉઘરાણી કરવામાં આવી હતી અને તેણીને આ રકમ તેના પિતા પાસેથી લાવવાની સૂચના આપવામાં આવી હતી, કારણ કે તેઓએ નવું ઘર ખરીદ્યું છે અને તેમને પૈસાની જરૂર હતી. તેણીએ ભારપૂર્વક જણાવ્યું હતું કે જો તે રકમનો ઉપયોગ નહીં કરે, તો તેણીને તેના લગ્નસ્થળે રહેવાની મંજૂરી આપવામાં આવશે નહીં. પરિવારના સભ્યો દ્વારા આ મુદ્દા પર ચર્ચા કર્યા પછી, રમીલાબેનને તેના લગ્નસ્થળે પાછા મોકલી દેવામાં આવ્યા હતા, તે પછી તે માતાપિતાના ઘરે પહોંચ્યાના લગભગ ત્રણ દિવસ પછી, આરોપીઓ દ્વારા માંગવામાં આવેલા ભંડોળનો ઉપયોગ કર્યા વિના. શરૂઆતમાં, તેણીએ તેના લગ્નસ્થળે પાછા જવાનો ઇનકાર કર્યો હતો, જોકે, ફરિયાદી દ્વારા ખાતરી આપવામાં આવી હતી કે સમસ્યાનો ઉકેલ આવશે, તે પરત ફરી ગઈ હતી. ૩૧ ડિસેમ્બર ૧૯૯૩ ના રોજ, તેમને જાણ કરવામાં આવી હતી કે રમીલા બળી ગઈ છે અને તેથી, ફરિયાદી પોતે, તેના ભાઈ– ભગવાનદાસ, વિષ્ણુભાઈ અને અમ્રતભાઈ શંકરભાઈએ રમીલાબેનના ઘરે પહોંચવા માટે એક વાહન ભાડે લીધું હતું. જ્યારે તેઓ ઘરે પહોંચ્યા ત્યારે,

રમીલાબેનનો મૃતદેહ હોલમાં પડેલો હતો. તેના બધા બાહ્ય કપડાં બળી ગયા હતા. તેણીના આખા શરીરમાં ગંભીર દાઝી ગયા હતા અને તેનું મોત નીપજ્યું હતું, અને પૂછવામાં આવતા, પ્રતિવાદીઓએ જણાવ્યું હતું કે ગઈકાલે રાત્રે કોઈ ઝઘડો થયો હતો, અને તેના પરિણામે, રમીલાએ આટલું આત્યંતિક પગલું ભર્યું છે. જોકે, આ સાક્ષીને પડોશીઓ પાસેથી ખબર પડી કે રમીલાબેનનું તેના સાસરિયાઓએ ગળું દબાવીને હત્યા કરી હતી અને તેના શરીર પર કેરોસીન છાંટીને સવારે લગભગ ૭:૦૦ વાગ્યે તેણીને આગ લગાવી દેવામાં આવી હતી. ફરિયાદીને તેની પુત્રીના ઘરે આખી રાત ચાલતા ઝઘડા વિશે પણ ખબર પડી હતી, અને તેથી, તેણે આરોપીઓ વિરુદ્ધ ફરિયાદ નોંધાવી હતી. ફ.પ.સાહેદ – ૧, જે મૃતક રમીલાના પિતા છે, તેણે કોર્ટ સમક્ષ જણાવ્યું છે કે શરૂઆતમાં તેની પુત્રીનું લગ્નજીવન ખૂબ સારું હતું, પરંતુ ત્યારબાદ, તેણીને પ્રતિવાદીઓના હાથે ક્રૂરતા અને ત્રાસનો ભોગ બનવું પડ્યું હતું.

૩૨.ફરિયાદીએ પોતાની ફરિયાદમાં કરેલા નિવેદનોને ધ્યાનમાં લઈએ તો એવું લાગે છે કે ક્યાંય પણ એવું કહેવામાં આવ્યું નથી કે આરોપીઓ દ્વારા તેમની પુત્રી પર કોઈ ક્રૂરતા આચરવામાં આવી હતી. આ સાક્ષીઓની જુબાની અને પોલીસ સમક્ષ નોંધાવેલી ફરિયાદમાં નોંધપાત્ર વિરોધાભાસ છે. કોર્ટ સમક્ષ, ફરિયાદીએ જણાવ્યું છે કે જ્યારે તેમની પુત્રી રમીલાબેન દિવાળીના તહેવાર પર તેના માતાપિતાના ઘરે આવી હતી, ત્યારે તેમને જાણ કરવામાં આવી હતી કે તેમને આપવામાં આવેલી સોનાની ચેઈન તેમના પતિ એટલે કે, A ૧ દ્વારા વેચી દેવામાં

આવી હતી. આ નિવેદનને કોઈપણ સ્વતંત્ર સાક્ષી તરફથી સમર્થન મળતું નથી. હકીકતમાં, તેમણે પોતાની ઉલટતપાસમાં સ્વીકાર્યું છે કે પ્રતિવાદીઓ દ્વારા તેમને સોનાની ચેઈન આપવામાં આવી હતી. આ સાક્ષીએ વધુમાં જણાવ્યું છે કે તેમના મોટા ભાઈના ઘરે આયોજિત એક સામાજિક કાર્યક્રમમાં, રમીલાબેનને આમંત્રણ આપવામાં આવ્યું હતું જ્યાં તેમણે તેમના સાસુ દ્વારા રૂ. ૨૦,૦૦૦/= ની માંગણીની જાણ કરી હતી. રેકોર્ડ પર એવું કંઈ નથી કે આરોપીઓ દ્વારા રૂ. ૨૦,૦૦૦/= ની કથિત માંગણી કયા સમયે અથવા કઈ તારીખે કરવામાં આવી હતી. દહેજની માંગણીના પાસામાં આ સાક્ષી અને અન્ય ફરિયાદ પક્ષના સાક્ષીઓની જુબાનીમાં નોંધપાત્ર વિરોધાભાસ છે. ફરિયાદી વધુમાં કહે છે કે રમીલાએ તેના ભાઈ ભગવાનદાસ વીરચંદની હાજરીમાં આવી માંગણી વિશે જાણ કરી હતી, જ્યારે તેના ભાઈએ આવી કોઈ વાતથી અજાણતાનો ડોળ કર્યો હતો. આમ, ફરિયાદીની જુબાની તેના ભાઈ એટલે કે, ફ.પ.સાહેદ –૨ થી તદ્દન વિપરીત છે. આ સાક્ષી દ્વારા સ્વીકારવામાં આવે છે કે રમીલા અને આરોપી નં.–૨ અને આરોપી નં.–૩ ની પુત્રીના લગ્ન તેમના રિવાજમાં પ્રવર્તતી સત્ત પદ્ધતિ [વિનિમય પ્રણાલી] હેઠળ થયા હતા જ્યાં તેમના સમુદાયમાં દહેજની કોઈ વ્યવસ્થા નથી. આમ, જ્યારે દહેજનો કોઈ રિવાજ નથી, ત્યારે નિર્વિવાદપણે આરોપી નં.–૧ સાથેના લગ્ન સમયે કોઈપણ દહેજની માંગણી અંગે કોઈ વાત થઈ ન હતી. વધુમાં, રમીલાબેનના પ્રવિણકુમાર [આરોપી નં.–૧] સાથેના બીજા લગ્નના પુરાવા ઉપલબ્ધ છે, કારણ કે તેણીએ તેના પહેલાના પતિ સાથે

સુમેળભર્યા સંબંધો ન હોવાને કારણે છૂટાછેડા માંગ્યા હતા. પિતાની જુબાની પરથી, આરોપીઓ દ્વારા રૂ. ૨૦,૦૦૦/= ની માંગણીના સંસ્કરણને સ્વીકારવું મુશ્કેલ છે. ફરિયાદીના ભાઈ, ફ.પ.સાહેદ –૨ ભગવાનદાસે ફરિયાદ પક્ષને ટેકો આપવાનો પ્રયાસ કર્યો છે, એમ કહીને કે રમીલાએ તેમને જાણ કરી હતી કે આરોપીઓએ તેમનું રહેઠાણ બદલ્યું છે, અને તેથી, તેની સાસુએ તેની પાસેથી રૂ. ૨૦,૦૦૦/= ની રકમની માંગણી કરી હતી. આ સાક્ષીએ જણાવ્યું છે કે રમીલાએ આ સાક્ષીને જાણ કરી છે કે આરોપીઓએ તેની પાસેથી રૂ. ૨૦,૦૦૦/= ની માંગણી કરી હતી. ફરિયાદીના નિવેદન મુજબ, આરોપીઓએ તેની પુત્રી રમીલા પાસેથી રૂ. ૨૦,૦૦૦/= ની માંગણી કરી હતી અને રમીલાએ તેના ભાઈની હાજરીમાં તેને આ વિશે જાણ કરી હતી. જ્યારે આ સાક્ષી એટલે કે, ફ.પ.સાહેદ –૨ એ એવું કહ્યું નથી કે રમીલાએ રૂ. ૨૦,૦૦૦/= ની માંગણી અંગે કંઈપણ જણાવ્યું હતું. આમ, આ સાક્ષીનું નિવેદન ફરિયાદીના નિવેદનની વિરુદ્ધ છે. આ સાક્ષીએ એ પણ સ્વીકાર્યું છે કે તેમના સમુદાયમાં, સઙ્ઘા પ્રથાનો રિવાજ છે, પરંતુ દહેજનો કોઈ રિવાજ નથી અને તેથી,આરોપીઓ દ્વારા કરવામાં આવેલા રૂ. ૨૦,૦૦૦/= દહેજની માંગણીના આરોપને સ્વીકારવો મુશ્કેલ બનશે. હકીકતમાં, આ સાક્ષીએ પોતાની ઉલટતપાસમાં સ્વીકાર્યું છે કે જ્યારે પણ રમીલાબેન તેમના ઘરે આવતા હતા, ત્યારે તેમણે ક્યારેય કોઈ ક્રૂરતા કે ઉત્પીડનની ફરિયાદ કરી ન હતી. આ સાક્ષીએ પોતાની ઉલટતપાસમાં એ પણ સ્વીકાર્યું છે કે તેમના ઘરે આયોજિત ધાર્મિક કાર્યક્રમ "કથા" માં રમીલાને

આમંત્રણ આપવામાં આવ્યું હતું અને તે સમયે, તેમણે કોઈ પણ પ્રકારની ફરિયાદ કરી ન હતી. જ્યારે, ફરિયાદી કહે છે કે તેમના ભાઈના ઘરે એક સામાજિક કાર્યક્રમમાં, રમીલાને આમંત્રણ આપવામાં આવ્યું હતું જ્યાં તેણીએ તેના સાસરિયા દ્વારા રૂ. ૨૦,૦૦૦/= ની માંગણી કરી હોવાનું જણાવ્યું હતું, જ્યારે તેમના ભાઈ ભગવાનદાસ કહે છે કે મૃતક સાથે કોઈ વાત થઈ ન હતી. તેથી, રૂ. ૨૦,૦૦૦/= દહેજની માંગણી શંકાસ્પદ લાગે છે, તેથી આ બંને ભાઈઓની જુબાની એકબીજાથી વિપરીત લાગે છે. વધુ વિશ્લેષણ કરતાં, ફ.પ.સાહેદ –૩ કાંતિભાઈ અંબારામ એ જણાવ્યું છે કે રમીલા પર આરોપીઓ દ્વારા ક્રૂરતા આચરવામાં આવી હતી, અને તેથી, તે તેના માતાપિતાના ઘરે જઈ રહી હતી. આ સાક્ષીએ જણાવ્યું છે કે જ્યારે તે ખલીની મુલાકાત લેતો હતો, ત્યારે રમીલાબેન તેના માતાપિતાના ઘરે હતા જ્યાં આ સાક્ષીને મૃતકે જાણ કરી હતી કે તેના સાસરિયાઓ દ્વારા તેના પર ક્રૂરતા આચરવામાં આવી હતી. હકીકતમાં, ફરિયાદી અથવા તેના ભાઈ ભગવાનદાસે ક્યારેય આરોપી નં.–૨ અને આરોપી નં.–૩ દ્વારા રમીલા પર કરવામાં આવેલી હેરાનગતિ અથવા ક્રૂરતા વિશે કંઈ કહ્યું નથી. આમ, આ સાક્ષીની જુબાની ફરિયાદી અને તેના ભાઈ–ભગવાનદાસના નિવેદનની તદ્દન વિરુદ્ધ છે. આ સાક્ષી કહે છે કે મૃતક રમીલાબેન દ્વારા તેમને જાણ કરવામાં આવી હતી કે આરોપીઓ દ્વારા વારંવાર પૈસાની માંગણી કરવામાં આવી હતી. તેમણે વધુમાં જુબાની આપી છે કે ઘટનાના ૨–૩ દિવસ પહેલા, રમીલા ખલી ગામ ખાતે તેની મુલાકાતે આવી હતી અને તે સમયે પણ તેણીને

જાણ કરવામાં આવી હતી કે તેના સાસરિયાઓ દ્વારા રૂ. ૨૦,૦૦૦/= ની માંગણી કરવામાં આવી હતી. અહીં, આ કોર્ટ ફરિયાદી અને તેના ભાઈ ફ.પ.સાહેદ –૨ ની જુબાની તરફ ધ્યાન દોરવા માંગે છે, કારણ કે તેઓએ ક્યારેય તેમની જુબાનીમાં એવું કહ્યું નથી કે ઘટનાના ૨–૩ દિવસ પહેલા, રમીલા ખલી ગામમાં આવી હતી અને તેના સાસરિયાઓ દ્વારા કરવામાં આવેલી ૨૦,૦૦૦ રૂપિયાની દહેજની માંગણી વિશે જાણ કરી હતી. તેથી, એવું કહી શકાય કે આ સાક્ષીએ વિપરીત જુબાની આપી છે. ફરિયાદી પોતે અને ફ.પ.સાહેદ –૨ એ જણાવ્યું છે કે મૃતક રમીલાબેન પાસેથી પહેલી વાર માંગણી કરવામાં આવી હતી, જ્યારે આ સાક્ષી જણાવે છે કે તેના સાસરિયાઓ તરફથી વારંવાર પૈસાની માંગણી કરવામાં આવતી હતી. તેથી, આ સાક્ષી દ્વારા આપવામાં આવેલા આવા વિરોધાભાસી નિવેદનો પર આધાર રાખવો મુશ્કેલ બનશે. આમ, આ ત્રણ સાક્ષીઓની જુબાનીઓ પરથી, ફરિયાદ પક્ષ દ્વારા સાબિત થતું નથી કે આરોપીઓ દ્વારા કોઈ શારીરિક કે માનસિક ક્રૂરતા આપવામાં આવી હતી અને/અથવા તેમના દ્વારા ૨૦,૦૦૦ રૂપિયાની માંગણી કરવામાં આવી હતી. અન્ય સાક્ષીઓ જેમ કે., ફ.પ.સાહેદ –૪ મનુભાઈ હરિભાઈ બારોટ મૃતદેહના તપાસ પંચનામાના પંચ સાક્ષી છે; ફ.પ.સાહેદ –૫ કનુભાઈ હરીભાઈ ઘટના સ્થળના પંચ સાક્ષી છે; ફ.પ.સાહેદ –૬ વિજયકુમાર રમેશભાઈ રામીએ જમીનો પંચનામું કર્યું છે. તેમના પુરાવા પરથી,મૃતક રમીલાબેન પર કોઈ શારીરિક કે માનસિક ક્રૂરતા કરવામાં આવી હોવાનું સાબિત થયું નથી. ફ.પ.સાહેદ –૭ ખાતે

સાક્ષી પેટીમાં પ્રવેશ કરનારા તબીબી અધિકારી મણિલાલ અમથાભાઈ પ્રજાપતિએ જણાવ્યું છે કે મૃતકને લાગેલી દાઝી ગયેલી ઈજાઓને કારણે તેણીનું મૃત્યુ થયું હતું.

33. ફરિયાદ પક્ષ દ્વારા રજૂ કરાયેલા પુરાવાઓ પરથી, એ વાત શંકાની બહાર સાબિત થતી નથી કે આરોપી [સાસરાવાળા] દ્વારા કરવામાં આવેલી દહેજની માંગણીને કારણે અથવા તેના પર શારીરિક અને માનસિક ક્રૂરતાને કારણે, રમીલાએ આત્મહત્યા કરી હતી. ફ.પ.સાહેદ –૮ કનુભાઈ રામસીલાલે જણાવ્યું છે કે ઘટનાની આગલી રાત્રે, આરોપીઓના ઘરે થોડી ઝઘડો થયો હતો અને સમજાવટ બાદ, રમીલાબેનને મહેશભાઈના ઘરે સૂવાની સલાહ આપવામાં આવી હતી. આ સાક્ષીની જુબાની પરથી, એવું કહી શકાય નહીં કે રમીલા સાથે કોઈ શારીરિક કે માનસિક ક્રૂરતા કરવામાં આવી હતી; સિવાય કે પડોશમાં પરિવારના સભ્યો વચ્ચે ઝઘડો થયો હતો. આ સાક્ષીએ મૃતક રમીલાબેન સાથે વારંવાર કોઈ ઝઘડો થયો હોવાનો અને/અથવા તેણી પર કોઈ ક્રૂરતા કરવામાં આવી હોવાનો ઉલ્લેખ કર્યો નથી, કે આરોપીઓ દ્વારા કરવામાં આવેલી દહેજની કોઈપણ માંગણીના આ સાક્ષી દ્વારા કોઈ પુરાવા રેકોર્ડ પર આવ્યા નથી. વધુમાં, ફ.પ.સાહેદ –૮ કનુભાઈ રામસીલાલે એ સ્વીકારવાનો ઇનકાર કર્યો હતો કે રમીલા આગલી રાત્રે તેના ઘરે સૂવા ગઈ હતી; જેમ ઉપર જણાવ્યું છે. ફ.પ.સાહેદ –૯ રામાભાઈ મણિલાલ; ફ.પ.સાહેદ –૧૦ મહેશગીરી કાંતિગીરી અને ફ.પ.સાહેદ –૧૧ લીલાબેન રામગીરીએ ફરિયાદ પક્ષના કેસને ટેકો આપ્યો નથી

અને તેઓ વિરોધી બની ગયા છે, અને તેથી, કોર્ટ સમક્ષ તેમની જુબાનીઓ રજૂ કરીને ફરિયાદ પક્ષને કોઈ ફાયદો આપી શકાય નહીં, જોકે તેઓ સ્વતંત્ર સાક્ષી હતા. વધુમાં, ફ.પ.સાહેદ –૧૨ લક્ષ્મણની જુબાની પરથી એવું લાગે છે કે ફરિયાદ નોંધતા પહેલા, તેમણે ૩૧ ડિસેમ્બર ૧૯૯૩ ના રોજ PSO તરફથી આદેશ મળતાં તપાસ શરૂ કરી દીધી હતી. તેમણે વાયરલેસ સંદેશ દ્વારા PSO ને અકસ્માત મૃત્યુ વિશે જાણ કરી હતી અને બે પંચોને બોલાવીને ગુનાના સ્થળના પંચનામા સાથે તપાસ અહેવાલ તૈયાર કરવામાં આવ્યો હતો.

૩૪. આમ, ઉપર ચર્ચા કરાયેલા પુરાવાઓ પરથી, કલમ ૩૦૪બી અથવા કલમ ૪૯૮એ આઈપીસી હેઠળ ફરિયાદ પક્ષ દ્વારા કોઈ કેસ કરવામાં આવતો નથી, કારણ કે કાયદાની આવશ્યકતા એ છે કે પજવણી અને ક્રૂરતા "તેણીના મૃત્યુ પહેલા તરત જ" હોવી જોઈએ અને આ હેતુ માટે કોઈ પુરાવા રેકોર્ડ પર આવ્યા નથી. કલમ ૩૦૪બી આઈપીસી હેઠળ દોષિત ઠેરવવા માટે, ફક્ત એવા પુરાવા રજૂ કરવા પૂરતા રહેશે નહીં કે પીડિતા સાથે ક્રૂરતા અથવા પજવણી કરવામાં આવી હતી, પરંતુ આવી સારવાર દહેજની માંગ સાથે સંબંધિત હતી. "તેણીના મૃત્યુ પહેલા તરત જ" વાક્ય નિઃશંકપણે એક સ્થિતિસ્થાપક અભિવ્યક્તિ છે અને તે તેના મૃત્યુ પહેલા તરત જ અથવા તેના થોડા દિવસો પહેલા અથવા તેના થોડા અઠવાડિયા પહેલા પણ સમયગાળાનો ઉલ્લેખ કરી શકે છે, પરંતુ તેના મૃત્યુની નિકટતા એ અભિવ્યક્તિ દ્વારા સૂચવવામાં આવેલ મુખ્ય બિંદુ છે. "તેણીના મૃત્યુ પહેલા તરત જ" શબ્દોનો ઉપયોગ કરીને આટલો સમય પૂરો

પાડવાનો કાયદાકીય હેતુ એ વિચાર પર ભાર મૂકવાનો છે કે તેણીનું મૃત્યુ, બધી સંભાવનાઓમાં, આવી ક્રૂરતા અથવા પજવણીનું પરિણામ હોવું જોઈએ.

૩૫. અમે બંને પક્ષો દ્વારા રજૂ કરાયેલા હરીફ દલીલો પર કાળજીપૂર્વક અને વિચારપૂર્વક વિચારણા કરી છે અને રેકોર્ડ પર ઉપલબ્ધ તમામ સામગ્રીની પણ તપાસ કરી છે; જેમાં વાંધાજનક ચુકાદાનો પણ સમાવેશ થાય છે. એવું લાગે છે કે ફરિયાદ પક્ષ આરોપીઓ સામે વાજબી શંકાની બહાર પોતાનો કેસ સાબિત કરવામાં નિષ્ફળ ગયો છે અને મહેસાણાના વિદ્વાન એડિશનલ સેશન્સ જજ દ્વારા ફરિયાદ પક્ષના કેસની સત્યતા પર શંકા વ્યક્ત કરવામાં વાજબી ઠેરવવામાં આવ્યા હતા અને અહીં તમામ પ્રતિવાદીઓને નિર્દોષ જાહેર કરવાનો તારણો નોંધવામાં આવ્યો હતો. ઉપરોક્ત તારણો કોઈપણ રીતે વિકૃતિથી ભરપૂર નથી.

૩૬. ઉપરોક્ત ચર્ચાઓના પ્રકાશમાં, અમને મહેસાણાના વિદ્વાન એડિશનલ સેશન્સ જજ દ્વારા ૧૯૯૪ના સેશન્સ કેસ નંબર ૯૩ માં ૨૮ સપ્ટેમ્બર ૧૯૯૪ ના રોજ આપવામાં આવેલા ચુકાદામાં દખલ કરવાનું કોઈ મજબૂત કારણ મળતું નથી.

૩૭. પરિણામે, હાલની અપીલ નિષ્ફળ જાય છે અને તે મુજબ, તેને ફગાવી દેવામાં આવે છે. જામીન બોન્ડ રદ કરવામાં આવે છે.

[માનનીય ન્યાયમુર્તીઓ–

શ્રીમતી અભિલાષા કુમારી અનેશ્રી બી.એન. કારિયા]

This judgment has been translated using AI Tool.

==========

અસ્વીકરણ: સ્થાનિક ભાષામાં અનુવાદિત આ ચુકાદા/હુકમનો હેતુ પક્ષકારોને તેમની ભાષામાં જાણકારી ઉપલબ્ધ કરાવવા માત્રનો છે અને તેનો અન્યથા ઉપયોગ થઈ શકશે નહિ. અન્ય તમામ વ્યવહારિક તેમજ સરકારી ઉદ્દેશો માટે મૂળ અંગ્રેજી ચુકાદો/હુકમ જ પ્રમાણિત અને માન્ય રહેશે.

DISCLAIMER: The translated judgement in vernacular language is meant for the restricted use of the litigant to understand it in his/her language and may not be used for any other purpose. For all practical and official purposes, the English version of the judgement shall be authentic and shall hold the field for the purpose of execution and implementation.